

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forandring af Lov af 20de November 1876 om Pensionering af Underbefalingsmænd og menige samt de med disse Klasser ligestillede af Hæren og Søværnet.

(Løvforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1639 ff.).

Sagen sættes undor Forhandling.

S. Bojesen: Maa jeg blot i Anledning af dette Lovforslag, som i sit sidste Stykke indeholder en Forandring i § 6 i Loven af 20de November 1876, tillade mig at henlede det eventuelle Udvalgs og Tingets Opmærksomhed paa et Forhold, som muligvis ved samme Lejlighed kunde blive redresseret, da det forekommer mig ikke at være ganske billigt. I Pensionsloven af 30te November 1876 § 6 bestemmes det, at de til de militære Underklasser hørende, der forfremmes til højere militære Stillinger, og hvis Bærettigelse til Pension som Følge deraf vil være at bestemme efter den almindelige Pensionslov for Embedsmænd, paa den anden Side beholde deres Ret til at faa deres Pension bestemt saaledes, at den ikke bliver mindre end den, som efter Loven af 1876 kunde have tilkommet dem med Hensyn til deres tilbagelagte Tjenestetid saavel i deres tidligere som i deres senere Stilling samt den Tjenestegrad, hvoraft de ved Forfremmelsen vare i Besiddelse. Men herved fremkommer let Tilfælde, som ere lidt uretfærdige, synes mig. Hvis en saadan Mand vælger at blive pensioneret efter den første Bestemmelse som Embedsmand, saa mister han Retten til at faa beregnet alle de tidligere Tjenestear, hvori han har staaet i Tjeneste, og efter den sidste Bestemmelse i § 6, som jeg oplæste, vil han aldrig kunne faa saa høj en Pension, som han kunde opnaa ved at være forbleven i Underklasserne, og derved sættes der altsaa ligefrem ligesom en Præmie paa, at en Mand ikke skulde avancere, hvilket aabenbart ikke kan anses for heldigt. Naar man vil se, hvorledes den praktiske Udførelse bliver ved disse Beregninger, finder man, at naar en Befalingsmand af Underklasserne tjener i 40 Aar, kan han naa den højst mulige Pension, medens Embedsmænd for sig ville efter 30 Aars Tjeneste opnaa højst mulig Pension, hvilket man jo gerne maatte ønskes kunde naas af alle. I de Tilfælde, hvor de ere

avancerede op fra Underklasserne til Overklassen, skulde de imidlertid, naar dette skulde blive Tilfældet, have tjent saa længe, at de kunne komme op til 60—70 Aars Tjenestetid for at naa højst mulige Pension. Denne Tjenestetid kan imidlertid ikke naas, da de, som bekendt, have en Aldersgrænse paa 60 Aar; de kunne altsaa aldrig naa denne højeste Pension. Jeg henstiller altsaa den Tanke til Overvejelse i det eventuelle Udvalg, om man ikke kunde faa indsat en Bestemmelse i dette Lovforslag, hvorefter der kunde gives Tilladelse til at beregne de pensionerede Embedsmænds Pension ikke i Henhold til Tjenestegraden, som der staaar nu i § 6, men i Henhold til den Lønningsklasse, hvori de have været de sidste 3 Aar. Overensstemmende med, hvad der staaar i Lovens § 3 for Tiden, beregner man den nemlig efter den Lønningsklasse, hvori de stode, da de rykkede op i Embedsmandsklassen fra Underofficersklassen. Det var blot disse faa Bemærkninger, som jeg vilde tillade mig at henstille til Overvejelse under den videre Behandling af Lovforslaget.

Finansministeren (Hørring): Den Bestemmelse, som det ærede Medlem omtalte, nemlig § 6 i Loven af 20de November 1876, indeholder en Regel, der i Virkeligheden kun kan være til Gavn for de paagældende, der faldt ind under denne Bestemmelse. Det er den almindelige Regel, at Spørgsmaalet om Pension er afhængig af, at vedkommende har faaet kongelig Udnævnelse, og at den Tjenestetid, der kommer i Betragtning, kun er den Tjenestetid, der løber efter den kongelige Udnævnelse. Det er jo meget ofte Tilfældet, at den paagældende, inden han bliver kongelig Embedsmand, er Bestillingsmand, o: ikke har haft kongelig Udnævnelse, men nok en Tjenestetid under Staten. Denne kan jo ikke regnes med til den Tjenestetid, der giver Pensionsret. Det er en Undtagelse herfra, der er gjort for Underofficerernes Vedkommende, gaarende ud paa, at de skulde have Ret til at faa deres Pension beregnet i alle Tilfælde, som den vilde kunne beregnes efter Loven af 1876 i deres Egenskab af Underofficerer, saafremt dette maatte vise sig at være til Fordel for dem. Naar man nu vil ændre denne Regel, tror jeg, det vil volde nogen Vanskelighed, fordi man derved meget let vil komme til at gaa imod et almindeligt Princip i vor Pensionslovgivning. Det er blot dette, jeg vilde fremdrage. I øvrigt ville jo de Bemærkninger, som det ærede